

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2014, č.j. KUJCK 59117/2014/ODSH, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 A 185/2014 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2014, č.j. KUJCK 59117/2014/ODSH (dále též „přezkoumávané rozhodnutí“). Žalovaný tímto rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vimperk ze dne 29. 1. 2014, č. j. OD 23440/13-ČER 5084/2013 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹) a podle § 125c odst. 1 písm. k) (jiné jednání, spočívající v nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), za což mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2.000 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Proti přezkoumávanému rozhodnutí podal žalobce u krajského soudu žalobu, v níž žalovanému vytýkal nedodržení lhůty k přípravě obhajoby, porušení práva na spravedlivý proces a nedostatečné prokázání spáchání předmětných skutků. Konkrétně se snažil zpochybnit správnost provedeného měření rychlosti, neboť měřící zařízení dle jeho názoru nevyhodnotilo skutečnou vzdálenost měřeného vozidla. Jelikož se jedná o tzv. diferenční dálkoměr, u něhož je předpokladem pro správné změření rychlosti správné určení vzdálenosti měřeného vozidla, nemůže být tento dálkoměr považován za ověřené zařízení a výstup z něj je proto nepřijatelným důkazem. Z tohoto výstupu rovněž nelze učinit nepochybný závěr, že bylo měřeno vozidlo žalobce, a nikoliv vozidlo jedoucí před ním.

Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 A 185/2014 – 59 (dále též „napadený rozsudek“), žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce byl dle jeho názoru o projednávaných přestupcích řádně vyrozuměn v oznámení o zahájení řízení a v předvolání k ústnímu jednání, v nichž byly skutky kladené žalobci za vinu popsány podrobně po skutkové i právní stránce. Skutečnost, že v dalších předvoláních již nebylo jednání žalobce specifikováno po skutkové stránce, nepovažuje krajský soud za vadu řízení, neboť žalobce od samého počátku věděl, o čem je řízení vedeno a rovněž i podle čísla jednacího uváděného na předvoláních nemohl mít žádnou pochybnost, v rámci jakého řízení je předvoláván. Krajský soud neshledal nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně ani v tom, že při ústním jednání konaném dne 29. 1. 2014 nestanovil zmocněnci žalobce dodatečnou lhůtu ke studiu spisu a pro konzultaci se žalobcem ke zvážení doplnění dalších důkazních návrhů. Správní orgán prvního stupně tento postup náležitě odůvodnil – žalobce měl v průběhu řízení k předložení dalších důkazů dostatek času, jeho zmocněnec byl navíc při ústním jednání dne 29. 1. 2014 podrobně seznámen se svědeckými výpověďmi. V souladu se zásadou rychlého a hospodárného řízení tak důvod ke stanovení další lhůty k vyjádření se ve věci nebyl dán.

Pokud jde o námitku související s nedostatečným prokázáním spáchání přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu, krajský soud dal na jedné straně za pravdu žalobci v tom, že v úředním záznamu ze dne 30. 10. 2013, č. j. KRPC-144792-1/PŘ-2013-020606, není podezření ze spáchání tohoto přestupku uvedeno. Na straně druhé však konstatoval, že jeho spáchání prokazují jiné důkazy, zejména oznámení přestupku ze dne 22. 10. 2013, č. j. KRPC-144792-5/PŘ-2013-020606 (dále jen „oznámení přestupku“), a svědecké výpovědi pprap. F. a nprap. P.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nesprávně provedeného měření rychlosti. Z obsahu spisu je totiž zřejmé, že užitá měřící zařízení měla platný ověřovací list vydaný Českým metrologickým ústavem. Ve spise je založeno rovněž osvědčení pprap. F. o tom, že úspěšně absolvoval základní školení operátora laserového měřiče rychlosti LTI 20/20 TruCAM, přičemž se v něm nacházejí též fotografie vozidla při měření včetně výstupu z měřícího zařízení. Tyto jsou dle judikatury (sp. zn. NSS 3 As 9/2013) považovány za dostatečné k prokázání spáchání přestupku, spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ze svědeckých výpovědí obou policistů navíc vyplynulo, že měření prováděl běžným způsobem policista k tomu vyškolený, aniž by v průběhu měření došlo k nějaké nestandardní situaci či chybě měření. Žalobcovy námitky přitom nejsou způsobitelné výsledkem měření zpochybnit. Mapa, kterou přiložil k žalobě, a z níž je patrné, že pokud by se žalobce nacházel ve vzdálenosti 141,2 m od měřícího přístroje (jak uvádí výstup z tohoto přístroje), přejížděl by v okamžiku měření vedle tzv. přerušované čáry umístěné ve středě vozovky, není nikterak v rozporu se snímkem pořízeným měřícím zařízením. V řešené lokalitě je totiž výškový rozdíl mezi místem polohy měřícího přístroje a měřeného vozidla. Měřené vozidlo žalobce označené záměrným křížem sjíždělo v okamžiku měření z kopce, přičemž podélné značení na vozovce mizí v místě vrcholu kopce. Přesné značení na vozovce v místě měření vozidla není ze snímku zjištělné, neboť je zkruseno právě popsanou situací v terénu. Stejně tak měl krajský soud za jednoznačně prokázané, že bylo změřeno vozidlo žalobce, a nikoliv bílé vozidlo jedoucí před ním. Ze všech snímků je na první pohled patrné,

že vozidlo jedoucí před vozidlem žalobce se čelným provedením liší od vozidla vyfotografovaného na velkém snímku, za jehož pomoci byla identifikována registrační značka vozidla. Skutečnost, že na tomto snímku je zachyceno právě vozidlo žalobce, potvrdil i svědek ppprap. F. S ohledem na uvedené shledal krajský soud předmětnou argumentaci žalobce účelovou.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 10. 8. 2015 kasační stížnost, doplněnou podáním doručeným soudem dne 17. 9. 2015. Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předně namítá, že v přestupkovém řízení došlo k porušení jeho práva na přípravu obhajoby ve smyslu čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zastává totiž názor, že v předvolání k ústnímu jednání je nutno uvést, v jaké věci je osoba předvolávána, přičemž označení spisovou značkou je nedostačující. Účastník řízení nemá povinnost vést spisovou službu, aby mohl rozřazovat různé písemnosti dle spisových značek. Proto je nutno, aby správní orgán v předvolání v souladu s § 59 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), uvedl, v jaké věci a z jakého důvodu je osoba předvolána. Stěžovatel nesouhlasí zejména s posouzením, že informaci, o jakou věc se jedná, mohl dovodit z čísla jednacího obsaženého na předmětném předvolání, neboť číslo jedací je identifikační znak generovaný správním orgánem (zpravidla softwarem pro vedení spisové služby), který označuje jeden konkrétní dokument. Nikdy nemohou existovat dva dokumenty označené stejným číslem jedacím. Číslo jedací tak nepředstavuje prvek, dle kterého mohl stěžovatel předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 29. 1. 2014 ztotožnit s dříve vyhotovenou písemností obsahující popis skutků, které mu byly kladeny za vinu. Stěžovatel proto nevěděl, v jaké věci byl předvolán, a nemohl se tudíž na jednání náležitě připravit, čímž bylo zasaženo do jeho práva garantovaného čl. 40 odst. 3 Listiny.

Stěžovatel dále namítá, že v přestupkovém řízení bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces i tím, že mu správním orgánem prvního stupně nebyla poskytnuta další lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že jeho žádost o poskytnutí lhůty byla účelová a stanovení lhůty by bylo neúčelné a nevhodné; má naopak za to, vzhledem k množství prováděných důkazů bylo vhodné, aby mu byla lhůta poskytnuta. Krajský soud dle názoru stěžovatele ani nijak nezdůvodnil, v čem měla zmíněná účelovost, resp. neúčelnost a nevhodnost spočívat. Stěžovatel se proto dovolává porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

Stěžovatel se neztotožňuje ani s posouzením krajského soudu, týkajícím se prokázání spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (nepředložení řidičského průkazu). Odkazuje v této souvislosti na zásadu *in dubio pro reo*, neboť závěru, že byl tento přestupek spáchán, nesvědčí žádný důkaz – policista F. ve své výpovědi toliko uvedl, že je možné, že stěžovatel řidičský průkaz nepředložil, ale není si tím jist, svědek P. pak poznamenal, že stěžovatel nepředložil řidičský průkaz, avšak netvrdil, že by k tomu byl vyzván, což je obligatorní podmínkou naplnění skutkové podstaty přestupku, spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu. Stěžovatel proto nepovažuje svědectví npprap. P. ve vztahu ke spáchání předmětného přestupku za relevantní. Stejně tak nemůže být užito jako důkaz ani oznámení přestupku, neboť se jedná o rozhodnutí, kterým se postupuje věc příslušnému správnímu orgánu, a kterým nelze provádět dokazování. Dle názoru stěžovatele je podstatné, že skutečnost, že by stěžovatel k výzvě policisty nepředložil řidičský průkaz, nevyplývá z úředního záznamu, jenž je nejvěrohodnějším zachycením průběhu kontroly, neboť byl vyhotoven bezprostředně po skončení kontroly. Tato skutečnost přitom neplyne ani z výpovědi ppprap. F. Stěžovatel je proto přesvědčen, že závěr o spáchání předmětného přestupku nemá oporu ve správním spise.

Krajský soud neposoudil dle názoru stěžovatele řádně ani otázku správnosti naměřené rychlosti. Je sice pravdou, že jeho vozidlo se na fotografii pořízené měřícím zařízením nachází

na horizontu, avšak tato okolnost není významná, protože stěžovatel příloženou leteckou fotografií prokázal, že kdyby se měřené vozidlo skutečně nacházelo ve vzdálenosti 141,2 m od rychloměru, bylo by před ním viditelné dopravní značení – přerušovaná čára, které ale na snímku není. Stěžovatel má za to, že jeho argumentace je podložena konkrétními a exaktními důkazy a směřuje ke zpochybnění funkčnosti rychloměru; nemůže proto být účelová. Skutečnost, že měřicí zařízení může ztratit svou metrologickou vlastnost, předpokládá i § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření. Krajský soud dle názoru stěžovatele pochybil také při hodnocení námitky související s neprokázáním, že měřeno bylo právě jeho vozidlo. Závěr soudu, že vozidla jsou od sebe odlišitelná čelným provedením (jedno vozidlo má logo značky umístěno uprostřed přední masky, zatímco druhé je má na kapotě), nemá oporu ve spise. Přední maska vozidla, na kterém se nachází záměrný kříž, zejména pak její střed, totiž není viditelný. Zároveň je fotografie z rychloměru tak nekvalitní, že ani u vozidla jedoucího v popředí nelze konstatovat, zda má logo v přední masce nebo na kapotě. Názor krajského soudu proto nemůže obstát. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 10. 2015 setrval na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Pokud jde o námitku nedostatečných náležitostí předvolání k ústnímu jednání, dle žalovaného je třeba vzít v potaz, že se v dané věci jednalo již o třetí předvolání k ústnímu jednání. První předvolání ve věci, kterým bylo přestupkové řízení zahájeno, všechny požadované informace obsahovalo; na ústním jednání konaném dne 16. 12. 2013 byl navíc zmocněnec stěžovatele s předmětem projednávané věci seznámen. V dalších písemnostech zaslaných stěžovateli pak byla věc identifikována čísly jednacími, která končila vždy stejně – ČER 5084/2013. O předmětu projednávané věci tak nemohlo být pochyb. Žalovaný se v další části svého podání ztotožnil s tím, jak se krajský soud vypořádal s námitkou pochybení správního orgánu prvního stupně, když neposkytl stěžovateli další lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

Co se týče námitek souvisejících s neprokázáním spáchání přestupku spočívajícího v nepředložení řidičského průkazu, žalovaný odmítá snižování důkazní hodnoty listiny – oznámení přestupku. Vyjadřuje přesvědčení, že tuto listinu je nutno považovat za stěžejní důkazní prostředek z důvodu jejího sepsání přímo na místě kontroly. Nepředložení řidičského průkazu stěžovatelem je zřejmé též ze svědeckých výpovědí nprap. P. a pprap. F. Stejně tak bylo dle názoru žalovaného dostatečně prokázáno i spáchání druhého přestupku – překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný odkázal v tomto ohledu na jednotlivé důkazy obsažené ve spise a provedené správním orgánem prvního stupně. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), je přípustná (§ 102 věta druhá a § 104 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Zdejší soud poté hodnotil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podstatou projednávané věci je posouzení vícero otázek souvisejících s vytýkanými pochybeními správního orgánu prvního stupně v přestupkovém řízení, jakož i posouzení otázky, zda bylo spáchání předmětných přestupků správními orgány dostatečně prokázáno.

Nejvyšší správní soud se zabýval nejdříve námitkou nedodržení lhůty k přípravě obhajoby. Podle § 74 odst. 1 věty první zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), „[o] přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání.“ Podle § 59 správního řádu, jenž se v řízení o přestupcích použije subsidiárně na základě § 51 přestupkového zákona, „[s]právní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.“

Citované ustanovení § 59 správního řádu předepisuje určité formální i obsahové náležitosti, které musí předvolání osoby k účasti při úkonu splňovat. V posuzovaném případě je mezi účastníky řízení sporné, zda z předvolání k ústnímu jednání ze dne 7. 1. 2014, č. j. OD 389/14-ČER 5084/2013, mohlo být stěžovateli zřejmé, v jaké věci byl předvolán. Pro posouzení této otázky zjistil Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

Stěžovateli bylo dne 13. 11. 2013 doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 11. 11. 2013, č. j. OD 23550/13-ČER 5084/2013, v němž mu bylo sděleno obvinění ze spáchání předmětných přestupků, a to jednak odkazy na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu, a následně též podrobným popisem, jak se měl stěžovatel spáchání těchto přestupků dopustit. Stěžovatel byl uvedeným přípisem rovněž předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 2. 12. 2013. Dne 29. 11. 2013 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena plná moc pro zastupování v přestupkovém řízení ve věci „OD 23550/13-ČER 5084/2013“, udělená stěžovatelem Ing. M. J., spolu s žádostí o změnu termínu ústního jednání na den 16. 12. 2013. Správní orgán prvního stupně následně doručil zmocněnci stěžovatele předvolání k ústnímu jednání, č. j. OD 25574/13-ČER 5084/2013, jež nařídil na stěžovatelem požadovaný termín. Přestupky, o nichž má být ústní jednání konáno, byly ve druhém předvolání identifikovány pouze odkazy na příslušná zákonná ustanovení.

Následně se ve věci dne 16. 12. 2013 konalo ústní jednání, po jehož skončení se správní orgán prvního stupně domluvil se zmocněncem stěžovatele na termínu dalšího ústního jednání, který stanovil na den 29. 1. 2014 v 9.00 hod. s tím, že na něm budou vyslechnuti navržení svědci (viz stěžovatelovým zmocněncem vlastnoručně podepsaný protokol o ústním jednání, č. j. OD 25574/13-ČER 5084/2013). Zmocněnci stěžovatele bylo poté dne 17. 1. 2014 doručeno předvolání k ústnímu jednání, č. j. OD 389/14-ČER 5084/2013, nařízenému na den 29. 1. 2014, v 9.00 hod. V záhlaví předmětného přípisu je identifikován zmocněnec stěžovatele i samotný stěžovatel, přičemž v přípise je dále uvedeno, že správní orgán prvního stupně „pokračuje v řízení, které bylo s T. P. zahájeno 13. 11. 2013 na základě oznámení přestupku od Policie ČR KRP Jík D1 Prachatice. T. P. je obviněn z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. [...] V uvedený termín Vám bude umožněna konfrontace se svědky a dále je Vám dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.“

S ohledem na výše zrekapitulovaný obsah správního spisu nezbyvá Nejvyššímu správnímu soudu než konstatovat, že stěžovatelovo právo na přípravu obhajoby nebylo v posuzovaném případě nikterak zkráceno. Předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci stěžovatele doručeno již 12 dnů před jeho konáním. Ačkoliv v něm nebyly detailně popsány skutky kladené stěžovateli za vinu, z celkového kontextu přípisu, jakož i předcházejícího průběhu řízení, nemohlo být o předmětu jednání žádných pochyb. Stěžovatel i jeho zmocněnec byli v záhlaví předvolání řádně identifikováni, správní orgán prvního stupně v něm dále uvedl, kdy a jak bylo řízení zahájeno, přičemž odkázal i na příslušná zákonná ustanovení, v nichž jsou

předmětné přestupky upraveny. Současně nutno zdůraznit, že správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání na termín, na kterém se se zmocněncem stěžovatele domluvil u předchozího ústního jednání. Předvolání je navíc označeno i číslem jednacím. Stěžovateli lze sice částečně přisvědčit v tom, že číslo jednací není u všech písemností vedených v jedné věci totožné (jak je tomu v případě spisové značky), nicméně, jak správně poznamenal žalovaný, u čísla jednacího je vždy shodná alespoň jeho část, v předmětné věci „ČER 5084/2013“. Ostatně i sám stěžovatel identifikoval na plné moci udělené svému zmocněnci řízení před správním orgánem prvního stupně prostřednictvím čísla jednacího. Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že skutečnost, v jaké věci byl na den 29. 1. 2014 předvolán, musela být stěžovateli zcela zřejmá. Odpovídá tomu i průběh ústního jednání, jelikož zmocněnec stěžovatele při něm kladl svědkům poměrně specifické otázky (srov. protokol o ústním jednání ze dne 29. 1. 2014, č. j. OD 389/14-ČER 5084/2013), což nasvědčuje spíše tomu, že na jednání byl řádně připraven.

Stejně tak nelze dle názoru zdejšího soudu považovat za pochybení žalovaného, pokud po skončení ústního jednání dne 29. 1. 2014 neposkytl stěžovateli další lhůtu k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. V této souvislosti je vhodné nejdříve připomenout, že podle § 36 odst. 1 správního řádu „[n]estanojí-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.“ Podle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanojí-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“ Ustanovení § 39 odst. 1 téhož zákona pak stanoví, že „[s]právní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být obrožena účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.“

Smyslem výše citovaného § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkovi řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (viz přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu uvedená v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz; srov. též VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 403). Odkázat lze v této souvislosti též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 – 43, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS, v němž soud konstatoval, že „[ú]čelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.“

V posuzovaném případě správní orgán prvního stupně své povinnosti vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu zcela nepochybně dostal, když v závěru ústního jednání konaného dne 29. 1. 2014 předložil zmocněnci stěžovatele správní spis, konstatoval jeho obsah a stěžovatele následně vyzval, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí (viz str. 4 protokolu o ústním jednání ze dne 29. 1. 2014).

Ačkoliv správní řád v § 39 odst. 1 umožňuje správnímu orgánu, aby účastníkovi řízení určil přiměřenou lhůtu k provedení úkonu v řízení, podmiňuje současně takové rozhodnutí úvahou správního orgánu o potřebnosti k tomuto kroku přistoupit. Ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu, jež je ve vztahu k § 39 odst. 1 téhož zákona ustanovením speciálním, pak stanoví možnost správního orgánu určit účastníkům řízení lhůtu přímo k učinění jejich důkazních či jiných návrhů.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné na tomto místě zdůraznit, že skutečnost, zda správní orgán tuto lhůtu určí, či nikoliv, závisí výlučně na jeho správním uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu toliko v omezené míře (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 – 59, v němž se v tomto ohledu mluví o fakultativní možnosti správního orgánu stanovit lhůtu). Úkolem soudu totiž není nahradit správní uvážení uvážením soudním, nýbrž posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS). Jak uvedl i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 3. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 101/95, publ. pod č. 22/1995 Sb.n.u.US (dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), „[...] samotné správní uvážení podléhá přezkumu obecného soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem [...], zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem [...] [Z]a splnění těchto předpokladů není obecný soud oprávněn z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry“.

V nyní projednávané věci správní orgán prvního stupně odůvodnil neposkytnutí další lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, resp. k doplnění důkazních návrhů, tím, že „v souladu se zásadou rychlého a hospodárneho řízení, není dán důvod ke stanovení další lhůty k vyjádření se k věci. Zmocněnec přijal zmocnění již dne 18. 11. 2013 a ve věci proběhla dvě ústní jednání, tudíž měl dostatek času k předložení dalších návrhů či důkazů během vedeného řízení. V žádosti o stanovení lhůty k vyjádření se správní orgán spatřuje snahu zmocněnce bezdůvodně prodlužovat správní řízení, a proto ji správní orgán považuje za účelovou. Správní orgán dne 29. 1. 2014 při ústním jednání ukončil dokazování ve věci a seznámil zmocněnce s podklady pro rozhodnutí. Zmocněnec se k podkladům pro rozhodnutí blíže nevyjádřil“ (viz str. 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

Nejvyšší správní soud považuje shora citované úvahy za zcela jasné a logické a navíc řádně podložené okolnostmi vyplývajícími ze správního spisu. Ztotožnil-li se v tomto ohledu krajský soud s úvahami žalovaného (resp. správního orgánu prvního stupně), nelze mu dle názoru zdejšího soudu ničeho vytknout. Nad rámec uvedeného lze dodat, že účelovosti návrhu stěžovatele na poskytnutí další lhůty k vyjádření nasvědčuje současně i skutečnost, že stěžovatel důkazní návrhy nedoplnil ani v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl (v řízení o přestupcích se z povahy věci neuplatní koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu – viz VEDRAL op. cit., s. 517 – 518; srov. přiměřeně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, publ. pod č. 2412/2011 Sb. NSS).

Zdejší soud následně přistoupil k posouzení námitek souvisejících s otázkou, zda bylo spáchání předmětných přestupků stěžovatelem v řízení řádně prokázáno, přičemž dospěl k závěru, že ani tyto námitky nejsou důvodné. Předně je nutno konstatovat, že nepředložení řidičského průkazu ze strany stěžovatele bez jakýchkoliv pochyb potvrdil svědek nprap. P., když uvedl, že „[k] vozidlu ze strany řidiče přistoupil kolega a požádal řidiče k předložení dokladů. Řidič nepředložil řidičský průkaz [viz str. 2 protokolu o ústním jednání ze dne 29. 1. 2014].“ Podpůrně pak lze přihlídnout též k výpovědi svědka pprap. F., který poznamenal: „Vyzval jsem řidiče, aby mi předložil doklady k provozu a řízení vozidla. [...] Domnívám se, že mi tenkrát nepředložil řidičský průkaz, ale už si nejsem jistý [viz str. 3 protokolu]“, a rovněž k oznámení přestupku ze dne 22. 10. 2013, v němž je v kolonce číslo ŘP uvedeno: „nepředložen“. Ačkoliv důkaz oznámením přestupku by byl v návaznosti na konkrétní okolnosti sám o sobě s největší pravděpodobností nedostačující, při jeho hodnocení ve vzájemných souvislostech s ostatními důkazy provedenými v projednávané věci, zejména pak s výše citovanými výpověďmi svědků, lze dospět k nepochybnému závěru, že stěžovatel řidičský průkaz hlídce skutečně nepředložil. S ohledem na shora citované části výpovědi svědků proto nemůže obstát ani stěžovatelova námitka, že k předložení řidičského průkazu nebyl policisty vyzván. Nejvyšší správní soud současně dodává, že nenechal

bez povšimnutí obsah úředního záznamu ze dne 30. 10. 2013, č. j. KRPC-144792-1/PŘ-2013-020606. Při hodnocení této listiny nicméně dospěl k závěru, že není z výše popsanými skutkovými zjištěními v přímém rozporu, neboť navzdory tomu, že v ní není nepředložení řídičského průkazu zachyceno, neříká se v ní ani to, že by stěžovatel řídičský průkaz hlídce předložil. Předmětný záznam tak dle názoru zdejšího soudu nelze pro podporu stěžovatelových tvrzení použít.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám stěžovatele stran neprokázání spáchání druhého přestupku – překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ze správního spisu je patrné, že při měření rychlosti bylo použito měřící zařízení typu LTI 20/20 TruCAM, s platným osvědčením, které bylo vydáno necelé dva měsíce před spácháním přestupků (viz ověřovací list č. 8012-OL-70200-13 ze dne 2. 9. 2013), měření je zdokumentováno výstupem, který obsahuje údaj o rychlosti měřeného vozidla, fotodokumentaci včetně záměrného kříže a registrační značky měřeného vozidla. Měření provedl pprap. P. F., který je držitelem osvědčení k používání měřícího zařízení (viz záznam o přestupku, č. j. KRPC-144792-2/PŘ-2013-020606, a osvědčení ze dne 9. 9. 2013). Judikatura správních soudů přitom za těchto okolností akceptuje, že nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřícího přístroje neobjevila tzv. chybová zpráva; v takovém případě by nicméně ke změření rychlosti vůbec nedošlo, což by se následně projevilo i ve výstupu z měření v záznamu o přestupku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015 – 42, a ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 – 36).

V posuzovaném případě se záměrný kříž zcela jistě nacházel na vozidle stěžovatele. Nelze v této souvislosti souhlasit se stěžovatelem potud, že fotografie pořízená rychloměrem je tak nekvalitní, že u vozidla jedoucího v popředí nelze konstatovat, zda má logo v přední masce nebo na kapotě. Z předmětné fotografie je dle názoru zdejšího soudu naopak jasně znatelné (a to i navzdory její nižší kvalitě), že vozidlo jedoucí v popředí má logo značky skutečně umístěno v přední masce, nikoliv na kapotě (patrně se jedná o logo značky Volkswagen). Že se jedná o stejná vozidla (myšleno vozidlo označené záměrným křížem a vozidlo na druhé, detailnější, fotografii, z něhož byla rozpoznána registrační značka), je patrné také ze srovnání spodní části předních masek těchto vozidel, a to konkrétně částí nacházející se pod registrační značkou a rovněž částí, v nichž jsou umístěny mlhové světlomety. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem shledává stěžovatelovu argumentaci účelovou. Této skutečnosti ostatně nasvědčuje i tvrzení samotného stěžovatele, který v jiné části kasační stížnosti uvádí, že „[j]e pravdou, že vozidlo žalobce se nachází na horizontu [...]“, a tudíž závěry soudu nepřímo potvrzuje.

Nejvyšší správní soud současně poznamenává, že mapka, kterou stěžovatel přiložil k žalobě, nemůže dle jeho názoru správnost naměřených hodnot nikterak zpochybnit. Zdejší soud se v posouzení této námitky plně ztotožňuje s krajským soudem, na jehož odůvodnění tímto odkazuje. V první řadě nutno konstatovat, že ze snímku pořízeného měřícím zařízením nelze zcela jistě určit, zda čára umístěná ve středě vozovky vedle vozidla stěžovatele, je přerušovaná, či nikoliv, neboť zřejmě z důvodu nižší kvality snímku působí spíše jako přerušovaná téměř v celé její délce (což pak ale neodpovídá druhému snímku s detailním záběrem stěžovatelova vozidla, z něhož plyne, že čára je alespoň zčásti plná). Stejně tak lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že přesné značení na vozovce v místě, kde se nachází měřené vozidlo, není možno seznat, protože je zkruseno situací v terénu, když podélné značení se ztrácí za horizontem. Jelikož snímek z rychloměru je pořízen při pohledu na přední stranu vozidla, což do velké míry zkrusuje případný odhad vzdálenosti mezi jednotlivými předměty, stěžovatelovo vozidlo může být od horizontu vzdáleno klidně i několik metrů. Krajskému soudu tak nelze v hodnocení této otázky nicého vytknout.

Na základě shora popsaných důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1, in fine, s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu